HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

(11) (Vervolg.)

De Hoop liep zenuwachtig zijn bureau op en neer en blies groote rookwolken uit. De „Prince" leunde achterover in een fauteuil; hij was in gedachten verdiept, gedachten, die hèm milder schenen te stemmen, want nu vroeg hij met een stem, die zoo zacht en droef klonk, dat De Hoop er verwonderd van opkeek:

„Ja of neen....?"

„Ik weet het niet.... Ik kan mijn dochter niet aan een onbekende geven.... Ik kan in zaken gemeen gehandeld hebben, maar met het levensgeluk van mijn dochter mag ik niet speculeeren...."

„Ik zou daarop nog veel kunnen antwoorden, maar ik wil je als vader niet beleedigen. Het onderhoud tusschen ons over uw dochter is afgeloopen. Uw neen blijft bij mij onherroepelijk neen. Eerst was ik van plan onmiddellijk voldoening te nemen om de beleediging die je mij in Napels hebt aangedaan, maar toen ik tegenover den vader van mijn lieve, kleine blonde Mary stond, wilde ik hem nog een kans geven. Die kans is voorbij en het uur van mijn wraak is aangebroken. Ik zal er nog meer door getroffen worden dan jij.

Je wil weten wie ik ben en waarom ik mijn waren naam geheim houd. Nu dan, ik houd mijn naam en woonplaats geheim, omdat, indien de menschen die zouden weten, er geen vierkante meter land op de geheele wereld zou te vinden zijn, waar ik niet vandaan gejaagd werd. Men zou mij opjagen, gevangennemen, ontvoeren, kortom, men zou met mij handelen als met een kostbaar beest of een kleinood, maar niet als met een mensch. En toch ben ik een mensch, een koningszoon, de zoon van den grooten Sheik van den stam Houdain. En nu, Monsieur De Hoop, de man, die voor je staat, is niemand anders dan Raja Mullah".

De Hoop sprong op. „Raja Mullah!" riep hij uit..... „Raja Mullah. het goud-spook!"

„Ja, het goud-spook dat ben ik," zeide de bezoeker terwijl hij opstond en de kamer verliet. De verbijsterde bankier deed geen enkele poging om hem tegen te houden; eerst toen hij den auto hoorde wegrijden, kreeg hij zijn bezinning terug.

De Hoop liep zijn bureau op en neer, en blies dikke rookwolken de lucht in. Soms zuchtte hij of stampte op den grond....

Eindelijk ging hij voor zijn bureau zitten en begon met zich zelf te beraadslagen of van het fortuin, dat dicht langs hem gegaan was, nog iets te redden viel.

Hij was correspondent van het „Syndicaat" dat zich in Parijs en in Londen had gevormd met het doel het recept van Raja Mullah machtig te worden en tevens om de nadeelige gevolgen van een eventueele overproductie van goud, zooveel mogelijk tegen te gaan. Het syndicaat had in alle landen correspondenten, die tegen een jaarlijksche toelage zich verplicht hadden, alle nieuwtjes en berichten omtrent het goudspook naar de hoofdstad te telegrafeeren. Ingeval de correspondent in staat zou zijn de verblijfplaats van Raja Mullah te wijzen, of de gelegenheid opende om het goud-spook na te gaan, waardoor de ontdekking van de bergplaats van het recept niet uitgesloten was, dan zou hij een premie van frc. 20.000 tot frc. 2.000.000 ontvangen. Deze berichten en mededeelingen moesten naar Parijs aan de Directie van het Credit Lyonnais geseind worden en vandaar uit ontving de correspondent instructies hoe hij verder moest handelen.

De Hoop was woedend op zichzelf omdat hij geen oogenblik aan het goud-spook gedacht had, want nu hij het gelaat van den Oosterling zich weer voor den geest haalde, was 't hetzelfde gezicht als op de foto, die bij zijn aanstelling was gevoegd.

Hij was nu in de gelegenheid geweest om, zoo niet de hoogste premie, dan toch zeker een hooge premie te verdienen.... Maar meer nog: hij had zich als een vampyr aan het goud-spook kunnen vastklampen en hem onder de bedreiging van hem te zullen achtervolgen, zooveel goud kunnen afhandig maken als zijn huis kon bevatten....

Hij lachte schamper.... Ze zullen toch in Parijs niet zoo dom zijn om te gelooven, dat je bij hen zal komen en zeggen: heeren, hier is het receptje, geef mij nu maar 't millioentje, dan mogen jelui zooveel goud fabriceeren als jelui zelf willen....

Stom vond hij het, dat hij zijn dochter in die liaison was gaan dwarsboomen, want als hij het goud-spook tot schoonzoon had gekregen, was alles op zijn pootjes terecht gekomen. Die vervloekte Mien, dat die ook van zulke alarmeerende brieven moest schrijven. Vrouwen kan je nu nooit iets toevertrouwen....

De Hoop stond op en begon weer zijn bureau op en neer te loopen. Plotseling scheen hij een besluit te nemen, want eensklaps trok hij zijn jas aan, zette zijn hoed op en gaf zijn chef de bureau order de brieven te teekenen, daar hij niet meer terugkwam.

Een halfuur later was hij thuis en vond zijn vrouw en dochter in de huiskamer. Maria wilde onmiddellijk weggaan, toen hij binnenkwam doch hij riep haar terug.

„Marie, loop nu niet weer dadelijk weg. Ik heb iets te vertellen, wat jou ook wel zal interesseeren."

Bij de half geopende deur, waarvan zij den knop in de hand hield, bleef zij staan en zag haar vader zonder iets te zeggen vragend aan.

„Heusch.... kindje.... je zal merken dat je vader nog niet zoo kwaad is als hij er wel uit ziet....!"

„Uw nieuws laat mij koud....!" zeide ze en ging de kamer uit.

„Karel," begon mevrouw De Hoop, „zij heeft me zoo juist gezegd dat ze hier vandaan gaat. Ze heeft een betrekking gekregen op het redactie-bureau van een Haagsche krant."

„Die meid is gek en je zuster is nog veel gekker.... Kan jij niet eens met haar praten? Ik heb dien Prince de Monnaie op mijn bureau gehad.... 't Is een echte prins, die dik in zijn duiten zit, en met Maria wil trouwen...."

„En hij zou zich op ons wreken, had hij tegen Mien gezegd....!"

Een oogenblik was De Hoop door dat gezegde in de war gebracht, maar spoedig had hij zich hersteld.

„Ja, maar mannen verstaan elkaar beter in zulke dingen."

„Weet je wat, Karel, spreek jij zelf met Marie..... Ik neem liever niet de verantwoordelijkheid van jouw ondernemingen op mij...."

„Ze luistert niet naar me!"

„Nou, daar heeft ze wel reden voor," kwam kalmtergend het antwoord.

„Wie is hier de baas?" brulde in eens dol-woest De Hoop. „Ik of Maria? Ze zal met hem trouwen, al moest ze hem daarvoor tot aan de Noordpool volgen. Ik ga naar boven en zal eens zien wie er hier wat te vertellen heeft!"

Maria zat te schrijven toen haar vader lawaaierig de kamer binnenkwam.

„Maria, je moet naar me luisteren.... Ik ben je vader en je behoort me te gehoorzamen!"

Zij lag haar pen neer en keek hem onderzoekend aan.

De Hoop zag wel in dat hij met bevelen niets zou opschieten en begon nu bijna te smeeken. „Maria, kun je niet een oogenblik naar mij luisteren?"

„Een oogenblik?"

„Ja.... Je moet niet boos op mij zijn.... Ik deed het om je bestwil....." — „Oh.... Papa....als U zóó begint gaat U dan maar weer naar beneden.... dit relaas is me al te bekend!"

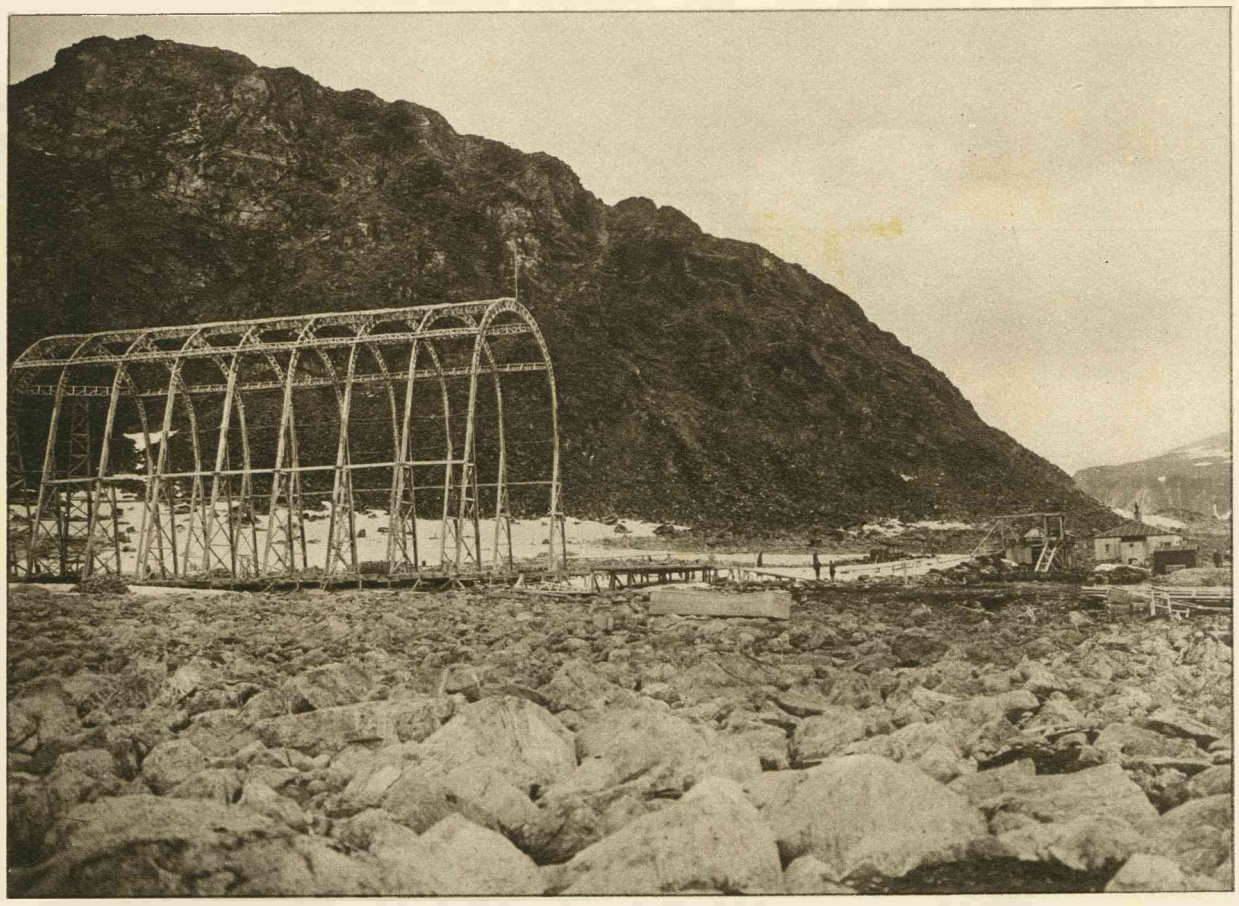
„Maar weet je wat je niet bekend is? Dat Prince de Monnaie bij me is geweest om mijn toestemming te vragen!"

„En wat hebt U hem geantwoord?"

HET EERSTE NOORSCHE KOLONIAAL BEZIT.

In de Noordelijke IJszee ligt een eilandengroep, die den naam Spitsbergen draagt. Deze eilanden, die wat het dieren- en plantenleven, en het klimaat betreft, tot de Poolstreken gerekend kunnen worden, werden voor het eerst in 1563 door den Engelschman Willongby ontdekt. In 1596 verbleven Heemskerk, Barentz. en de Rijp, gedurende hun tocht naar Indië, eenigen tijd op Spitsbergen. Zij meenden dat deze eilanden deel uitmaakten van Groenland en noemden het daarom Nieuwland. Behalve dat zij er een kleine nederzetting stichtten, die den lateren walvischvaarders zeer te stade kwam, waren hun ervaringen ook van groot gewicht wat betreft de stroomingen in de Noordelijke IJszee, het voorkomen van ijs, de temperatuur enz. Sindsdien zijn er een groot aantal ontdekkingsreizen naar Spitsbergen ondernomen. In de 17e en 18e eeuw hadden dikwijls bloedige gevechten plaats tusschen Engelschen, Denen, Nederlanders en Franschen om de voorrechten van de walvischvangst. Geen der mogendheden maakte echter aanspraak op het definitief bezit van deze eilanden. De beroemdste en belangrijkste ontdekkingstocht die naar Spitsbergen ondernomen is, is die van den Zweed Nordenskjold in 1869. Deze ontdekte dat Spitsbergen door een onder water loopenden heuvelrug met Skandinavië verbonden is. Daarom wordt Spitsbergen ook wel eens aan Noorwegen, dus tot Europa behoorend, gerekend. Nu een Noorsch syndicaat de kolenbeddingen intensief begint te exploiteeren, zal Noorwegen wel des te meer aanleiding vinden het tot zijn grondgebied te rekenen, en zoo zou men dus kunnen zeggen, dat Spitsbergen het eerste Noorsche koloniaal gebied is. — De foto hierboven geeft de Waggonway-gletschers op Spitsbergen.

HET EERSTE NOORSCHE KOLONIAAL BEZIT.

Het overblijfsel op Spitsbergen van de loods der ballon, waarmede Wellmann hoopte de Noordpool te bereiken.